

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ ΤΑ ΕΞΥΠΝΑ ΚΑΙ ΤΑ ΚΟΥΤΑ

Μεταξύ τριῶν φοιτητῶν:

—'Εγώ προτείνω, φίλοι μου, νὰ παντρευτοῦμε τρεῖς ἀδερφές;
—Γιατί;
—Γιατί ἔτσι, κ' οἱ τρεῖς μας ἐνωμένοι, θὰ μπορέσουμε νὰ ἀ-
μυνθούμε ἐπιτυχῶς στὸν πόλεμο ποὺ θὰ μᾶς κἀνῃ ἡ θεθερά μας!

***

Ἄλλος γιὰ τὸν ἄλλο.—Μὰ, κυρία μου, ἂν σὰς πονεῖ τὸ στομάχι σας, σείς φταίτε. Σὰς εἶπα χίλιες φορές νὰ μασάτε, νὰ μασάτε καλὰ τὸ φαγὶ σας. Κι' ἐπιτέλους, δὲν μοῦ λέτε, γιατί νομίζετε πὼς ὁ Θεὸς σὰς ἔδωσε τὰ δόντια σας;

Ἡ ἄρρωστη.—'Εχετε λάθος, γιατῆρ μου. Τὰ δόντια μου δὲν μοῦ τᾶδωσε ὁ Θεός... Τ' ἄγώρασα!

***

Διὰ λόγους μεταξύ φιλενάδων:

—Νὰ σοῦ πῶ, ἀγαπητὴ μου, ἐγὼ πιστεύω ὅτι ὅλοι οἱ ἄνδρες χαρίζουν τὴν εὐτυχία τὸν στίβιόν τους. Μὲ τὴν διαφορά ὅτι τὴν προσφέρουν μὲ διαφορετικὸ τρόπο ὁ καθένας.

—Πῶς συμβαίνει αὐτό;

—'Α, εἶνε ἀπλούστατο: Ἄλλοι χαρίζουν τὴν εὐτυχία μὲ τὴν παρουσία τους κ' ἄλλοι μὲ τὴν ἀπουσία τους!

***

—Τί κάνει ὁ φίλος σου ὁ τραπεζίτης ποὺ ἐπὶ πῶς;

—'Εγινε συγγραφεὺς.

—'Α, καταλαβαῖνα! Βάληκε νὰ καταστρέψῃ τὰ χαρτάρια, ἐπειδὴ αὐτὰ τὸν καταστρέψανε!

***

Ὁ διδάσκαλος.—Πῦτε εἶνε κατάλληλος καιρὸς νὰ κό-
βουμε μῆλα;

Ὁ μαθητὴς (μὲ κάποιον διαταγμὸν).—'Όταν λείπει ὁ περι-
βολάρης!

***

Ὁ γιατρός.—Καὶ ντυθήσατε στὰ σφυρά:

Ἡ νεόπλουτος.—'Όχι! Στὴν πλατεῖα Συντάγματος!

***

Σκέψεις νεκροθάπτου:

—'Αν οἱ ἄνθρωποι ἴσαν διπλάσιοι στὸ μᾶκρος, θὰ κερδίζαμε
διπλάσια ἀπ' ὅσα κερδίζουμε τώρα.

***

Σκέψεις φιλαργύρου:

—'Τί κρίμα νὰ μὴν εἶμαι κοντός. Θὰ μοῦ στοιχίζανε λιγώτερο
τὰ ρούχα μου!...

μό του.—εἶνε νὰ μάθω ὅσο τὸ δυνατὸ πρὸς πολλὰ πράγματα, ν'
ἀποκτήσω γνώσεις...

—Μπορεῖς, ὅμως, καὶ νὰ εἶσαι πρὸ καλοντυμένος, πρὸ εὐπα-
ρουσίαστος! τοῦ παρατήρησε ἡ Τζιοβάννα.

—Δὲν πῶω πειὰ γιὰ γαμπρὸς, ἀπάντησε ὁ Μπενίτο, ἀφοῦ κα-
τάρθωσα νὰ βρῶ κιόλας τὴ συντρόφισσα τῆς ζωῆς μου...

—Ναί, δὲν σοῦ λέω, ψιθύρισε ἡ Τζιοβάννα μὲ φανερὴ δυσφο-
ρία. Ὅστόσο...

Μὰ ἡ Τζιοβάννα δὲν ἀποτελεῖσε τὴ φράσι τῆς...

τὴν ἐπομένη, ὁ Μουσοσλίνι δὲν δυσκολεύτηκε νὰ προσέξῃ
ὅτι ἡ φίλη του ἴταν ψυχρὴ καὶ ἐπιφωλακτικὴ ἀπέναντί του.

—Τί σοῦ συμβαίνει, Τζιοβάννα; τὴν ρώτησε, ἀνήσυχος.

—Τίποτα, τίποτα... ἀποκρίθηκε ἔκείνη.

Ὁ Μπενίτο, ὅμως, δὲν ἄργησε νὰ μᾶθῃ τὴν ἀφορμὴ τῆς δυ-
σαρέσκειας τῆς φίλης του. Ἐπειδὴ ἀπὸ λίγες μέρες, ἡ Τζιοβάν-
να τὸν πληροφοροῦσε μὲ χαμηλωμένα μάτια, —ἀλλὰ μὲ φωνὴ
ποῦ μαρτυροῦσε ὅτι ἡ ἀπόφασί τῆς ἴταν ὀριστικὴ καὶ ἀμετά-
κλητῆ, —πὼς ἔπρεπε νὰ προσπαθῆσῃ νὰ τὴν λησμονήσῃ...

—'Αγαπῶ, Μπενίτο, ἕνα ἀπὸ τοὺς δυὸ ἀξιοματικούς. Ὁ νέος
αὐτὸς μὲ κατέκτησε χωρὶς νὰ τὸ θέλω... Φταῖς, ὅμως, καὶ σὺ
γι' αὐτό... Ποιὸς σοῦ εἶπε νὰ μὴν εἶσαι περισσότερο καλοντυ-
μένος, νὰ μὴν περιποιεῖσαι περισσότερο τὸν ἑαυτὸ σου;... Μιὰ
γυναικίαν ντρεπεται νὰ βγῇ μαζὺ σου ἔξω...

Ὁ Μουσοσλίνι ἔσκυψε τὸ κεφάλι του—καὶ δὲν ἀποκρίθηκε.

Καταλάβαινε πὼς ἡ φίλη του εἶνε δική του ὡς ἕνα σημεῖο. Μὰ
ὁ περιήφανος χαρακτὴρ του δὲν τοῦ ἐπέτρεπε νὰ ὑποταχθῇ στὴν
ιδιοτροπίαν μιᾶς γυναικίνας. Ἄγαποῦσε τὴν Τζιοβάννα... Ὁ χω-
ρισμὸς αὐτὸς τοῦ στοιχίσει πολὺ. Ὅστόσο, ὁ Μουσοσλίνι προτι-
μοῦσε νὰ χάσῃ τὴν φίλη του καὶ νὰ συμπληρώσῃ τὴν μόρφωσί
του, προαισθανόμενος ἴσως ἀπὸ τότε τὸν μεγάλο ἱστορικὸ ρόλο
ποὺ θὰ ἔπαιξε μιὰ μέρα...

Καὶ ὁ Μουσοσλίνι ἔφυγε ἀπὸ τὴν μικρὴ πόλιν τῆς Ριβιέρης, μὲ
τὴν καρδιά σπαραγμένη, ἀλλὰ ἀποφασισμένος νὰ μὴ λοξοδρο-
μῆσῃ ἀπὸ τὴν κατεθυνησι ποὺ γάρῃ.

Σήμερα, ὅσπερ ἀπὸ πολλὰ χρόνια σκληρῶν ἀγώνων, ὁ
Μουσοσλίνι εἶνε ὁ Ντουστέ!...

Ὅσο γιὰ τὴν Τζιοβάννα, ἡ ὁποία ζῆ ἀκόμα, χωρὶς νὰ δια-
τηρῆ θέβαινα τίποτα ἀπὸ τὴν περασμένη τῆς ὡμορφιά, ἐξακο-
λουθεῖ νὰ διευθύνῃ τὸ καπελάκιου ποῦ τῆς ἀνοίει ὁ φίλος τῆς
ὁ ἀξιοματικός...γιὰ νὰ τὴν ἀποζημιώσῃ ὅταν ἀναγκάσθῃ νὰ
τὴν ἐγκαταλείψῃ,—καὶ νὰ χτυπᾷ τὸ κεφάλι τῆς γιὰ τὴν τρέλλα
ποῦ ἔκανε ν' ἀφήσῃ τὸ φτωχὸ καὶ κακοτυμένον δημοδιδάσκαλο
νὰ φύγῃ ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά τῆς!...

ΤΑ ΕΥΘΥΜΑ

ΣΑΤΥΡΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ Ο ΛΑΖΑΡΟΣ

Κι' ὁ Λάζαρος ἔκείνος, ποὺ πάλαι ἀνεστήθη,
—δὲν ξέρουμε γιὰ τοῦτο ἐάν εὐχαριστήθη—
μὰ γὰρ, ποῦ ν' ἀμφιβάλλω δι' ὅλα ἐγενήθηκα,
γιὰ τὴν ἀνάστασί του σὺ ἀλήθεια τὸν λυπήθηκα.

'Εφ' ὅσον ζῶ καὶ ὅσο ἔδω κι' ἂν τυραννοῦμαι,
καὶ μ' ὅσα κι' ἂν παθαίνω στὸν κόσμον τὸν χαζὸ,
τὸ θάνατον δὲν ξέρω κι' ἐγὼ γιὰτί φοβοῦμαι,
καὶ νὰ σὰς πῶ μ' ἄρσει καλύτερα νὰ ζῶ.

'Ἄλλ' ὅταν τέλος πάντων, μιὰ μέρα θὰ πεθάνω,
ἀς γίνῃ ὅ,τι θέλῃ ὁ κόσμος ὁ ἐπίτανο,
κι' ὅταν ἡ παρουσία θὰ ἔρθῃ ἡ δευτέρα,
ὁ διάβολος θὰ πάρῃ καὶ μίαν καὶ πατέρα,
ἔκείνου τοῦ ἀτόμου, ὅπου θὰ τοῦ καπνίσῃ,
νάρθῃ ἀπὸ τὸν τάφον καὶ μίαν νὰ ζυτνήσῃ!

ΣΤΗΝ ΠΡΩΤΑΠΡΙΛΙΑ

'Α! ἤρθε τὸ τέλος πάντων, καλὴ Πρωταπριλία;
μωρὲ καὶ τί μοῦ γένεσαι;...
Μὰ δὲν μοῦ λές, ἀλήθεια, ποιά ἡ αἰτία; Ποιά;
ποὺ κάθε χρόνον φαίνεσαι;

'Εμεῖς δὸ πέρα ὅλοι μας, πολὺ σὲ λαχταροῦμε
τόσο πολὺ μὲς ἄρεσε;
ποὺ κάθε μῆνα ψάχνουμε καὶ μέρα νὰ σὲ θροῦμε
μὲς στὴν καρδιά...μᾶς θάρσε.

Τώρα θὰ χαίρεσαι γι' αὐτὸ θὰ διπλοκαμαρώνῃς
ποῦ φέρνεις δὸ τὴν ἀνοίει,
κι' ὅλους μας μὲ τὰ ἀνήσυχον, καὶ μυρωδιὲς μυρώνεις
καὶ φέρνεις σὲ κατάνυξι.

Καλὲ, μὴ σεσκετιζέσαι...γιὰ τὴν πολλὴ λατρεία μας
καί...σοῦ κοποῦν τὰ στήματα!...

Σὲ θέλωμε παντοτινά... διὰ τὴν εὐκολία μας...
νὰ λέμε πάντα...ψέμματα!...

ΠΡΟΣ ΜΕΘΥΣΟΝ

Κι' ἂν δουλεύεις σάν χαμᾶλης νὰ προκόψῃς δὲν σ' ἀφίνει
τί σὲ ὠφελεῖ αὐτό; κακομοίρην τὸ πιστό!...

...ΚΟΨΙΜΑΤΑ !...

Κόβουν στὸ Ὑπουργεῖον
τῶν Οἰκονομικῶν
κόβουν καὶ περικόβουν
τὸν προϋπολογισμόν.

κόβουν καὶ ξεκοιλιάζουν
μὲ μιὰ μαχαίριαν.

Κόβουν μὲ τὰ μαχαίρια
μέσα στὰ κατηλιὰ.

κόβουν καὶ περικόβουν
καὶ ἔτσι πᾶμε φίναν,

καί, ὅπερ σπουδαιότερον,
μᾶς κόβει καὶ ἡ πείνα!

ΒΑΓΙΑ

Λάζαρε, κύρ Λάζαρε,

ποῦ σὲ σαθανώσανε
καὶ στὴ γῆ σὲ χώσανε.

Λάζαρε, κύρ Λάζαρε,
ποῦ σὲ ἀναστήσανε

καὶ νὰ ζῆς σ' ἄφισανε
δὲν μᾶς λὲς παρακαλῶ

—Σὺ ποῦ εἶδες καὶ τὰ δυὸ—
Γῆς καὶ Οὐρανοῦ τὸ θί-

ποῦν' τὸ γλεντὶ πρὸ καλὸ;

Εἶνε καὶ ἐκεῖ ψευτιά;
προσποησίεις, κομπλιμάν;

εὐγενεῖς, ἀριστοκράτες;
καὶ τὰ τζᾶκια θριαμβεύουν;

Ξερρίζουν 'κει τ' αὐτιά;
'Εχουνε καφὲ ἀμᾶν

φωταψίες καὶ παράτες;
ἀποτσιγαρά μαζεύουν;

Στὸν παράδεισόν μας μέσα.

κόβει κάθε εἰς ἱππότης,

μὲ τὸ αὐτοκίνητον;

Εἶνε τεμπηλιά ἐκεῖ,
σ' ὅσους ἔχουν κάποιαν θέσι;

'Εχουν πέρασι τὰ μέσα;
κι' ὁ καθέννας πατριώτης

τρῶει, πίνει, κατοικεῖ
τσάμπα, ὅπου τοῦ ἀρέσει

σ' ἔθνος ἀσυγκίνητον;

Καλὲ...σάν ν' ἀθημονῆς,
δι' αὐτὰς τὰς ἐρωτησίαις;

καὶ ἀντὶ νάχῃς χαρὰ
τοῦ ζωντανέψης... σὺ κλαῖς...

τί νὰ πῇ γι' αὐτὸ κανεῖς;

Λάζαρέ ἰου...φουκαρά...
δὲν θὰ ἤθελες νὰ ζήσης!

γιὰ νὰ μὴν τὰ ξανακίθῃς
τὰ παράξενα τῆς γῆς...

Τὸ 'νοῦσα...μὴ μοῦ τὸ λὲς.

Κι' αἴτε χώ' τὴ μοῦρην σου
μέσα στὸ κιθούρι σου!...